

Arrest

nr. 52 858 van 10 december 2010

in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 11 september 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 augustus 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VERHEYEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russisch staatsburger te zijn van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op 10 juli 1986 in de Dagestaanse stad Khasavyurt. Op 2 maart 2006 huwde u officieel met A.(...) V.(...) (O.V.6.477.071) in Leninaul.

U verliet uw land van herkomst omdat uw man in Dagestan problemen kende met de autoriteiten, die hem beschuldigden van hulp aan de rebellen. Op 10 juni 2009 werd uw man op de markt in Khasavyurt door de ordediensten gearresteerd. U vernam het nieuws van de buurman die het nieuws die namiddag bij jullie kwam melden. Op 14 juni 2009 slaagde uw schoonvader en schoonbroer erin uw man vrij te kopen. Diezelfde nacht kwam een dokter uit het dorp langs om uw man te verzorgen na de mishandeling waarvan hij tijdens zijn aanhouding het slachtoffer werd. Op 20 juni 2009 ging uw man onderduiken bij familie in het dorp Aksay op aanraden van een kennis van uw schoonvader die bij de ordediensten werkte. De volgende dag, op 21 juni 2009, vond er bij u thuis een huiszoeking plaats. Op

27 juni 2009 vond er een nieuwe huiszoeking plaats, waarbij u geslagen werd. U was op dat moment vier maanden zwanger en door de slagen op uw buik verloor u uw ongeborn kind. Uit veiligheidsoverwegingen stuurde uw schoonvader u de volgende dag samen met de kinderen naar uw moeder. Daar kwam de wijkagent langs die u vragen stelde over uw man.

U verliet Dagestan uiteindelijk op 10 augustus 2009. Vanuit Khasavyurt nam u samen met uw kinderen de bus naar Moskou, waar u een aantal dagen verbleef in het appartement van de smokkelaar. Op 16 augustus 2009 werden jullie naar Belarus gebracht, waar jullie overstapten in een vrachtwagen die jullie naar Polen bracht. Jullie bereikten Polen op 17 augustus 2009 en reisden diezelfde dag met een auto verder naar België. U kwam aan in België op 20 augustus 2009. Nog diezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat alle problemen die u in uw land kende verbonden waren met de problemen van uw man.

U verklaarde daarnaast geen persoonlijke problemen te hebben gekend (CGVS, p. 6).

Aangezien ik in het kader van de asielaanvraag van uw man, A.(...) V.(...) (O.V.6.477.071), de beslissing nam tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw man, A.(...) V.(...) (O.V.6.477.071), werd genomen, verwijs ik graag naar zijn beslissing.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw binnenlands Russisch paspoort, huwelijksakte en de geboorteaktes van uw kinderen) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Elk van deze documenten bevat namelijk informatie met betrekking tot uw eigen identiteit en die van uw gezinsleden, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt nog regelmatig gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich tegenwoordig door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging die door hun beperkte slagkracht hun acties beperken tot aanslagen tegen specifieke doelen, meer bepaald vertegenwoordigers van de overheid. De ordediensten proberen de rebellie te bestrijden met specifieke acties. Bij deze acties van rebellen en autoriteiten is het niet uit te sluiten dat ook burgers slachtoffer worden. Uit de informatie kan echter worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft. De situatie in Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van dien aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, A.V..

Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 52 857 van 10 december 2010 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van A. V. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Verzoeker voert aan als verweer op het argument van de commissaris-generaal dat hij geen enkel tastbaar bewijs kon voorleggen van zijn voorgehouden problemen, dat “dit onmogelijk is gezien in Dagestan geen kopijen van processen-verbaal worden afgeleverd” (zie het verzoekschrift, p. 2).

Het ontgaat hem dat de commissaris-generaal met dit “tastbaar bewijs” bedoelt dat de door verzoeker voorgelegde convocatie van 26 juni 2009 en het medisch attest, z.d., geen enkele bewijswaarde hebben.

De motivering in de bestreden beslissing dat “Afgezien van het feit dat het eigenaardig is dat u deze convocatie dd 26 juni 2009 pas drie maanden na uw aankomst in België (op 24 augustus 2009) zou hebben ontvangen (CGVS, p. 4), terwijl u tot midden augustus 2009 zelf nog in Dagestan zou hebben verbleven, blijkt uit deze convocatie dat u opgeroepen werd in de hoedanigheid van getuige. Deze convocatie ondersteunt dus geenszins uw beweringen als zou u door de politie beschuldigd worden van hulp aan strijders (CGVS, p. 12).

Daarnaast legde u ook een medisch attest voor dat de verwondingen die u had opgelopen naar aanleiding van de mishandeling door de autoriteiten moet staven. Dit attest is echter niet gedateerd en heeft bijgevolg geen enkele bewijswaarde. Daar komt nog bij dat dit attest vermeldt dat u zich bevond op de neurologische afdeling van het Stedelijk Ziekenhuis van Khasavyurt, terwijl u zelf verklaarde niet naar het ziekenhuis te zijn geweest, aangezien de dokter bij u thuis langs kwam (CGVS, p. 15).

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag sterk ondermijnd.” wordt door de Raad beaamd.

Op het argument van de commissaris-generaal dat hij zijn binnenlands paspoort niet kan voorleggen, antwoordt verzoeker dat hij zijn paspoort inderdaad niet kan voorleggen gezien het hem afgenomen werd.

De Raad neemt deze uitleg niet aan en schaaft zich achter de motivering dienaangaande in de bestreden beslissing die luidt: "U gaf aan dat dit paspoort na uw arrestatie was achtergebleven bij de politie, die het niet zou hebben teruggegeven (CGVS, p. 4).

Deze verklaring is echter weinig aannemelijk, te meer omdat u niet eens wist waarom u uw paspoort niet terugkreeg en u verklaarde het zelf ook niet te hebben teruggevraagd.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw intern Russisch paspoort, hét identiteitsdocument bij uitstek van de Russische staatsburger, bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventuele woonregistratie, een mogelijke echtscheiding of de eventuele uitreiking van een internationaal paspoort verborgen te houden. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang."

Op het argument in de bestreden beslissing dat "Wat uw arrestatie betreft, is het voorts erg merkwaardig dat u niet kon zeggen bij welke dienst u precies vastgehouden werd. Vooral omdat u zelf aangaf dat u bij uw vrijlating wist waar u zich bevond (CGVS, p.10-11). U werd bovendien vrijgekocht en opgehaald door uw vader, zodat hij op zijn minst op de hoogte moet zijn geweest van de instantie die u vasthield. Bijgevolg kon redelijkerwijs van u verwacht worden dat u wist door welke instantie u vastgehouden, beschuldigd en mishandeld werd (CGVS, p. 10 en 12, vragenlijst DVZ, p. 2 nr. 5)." antwoordt verzoeker dat "er in Dagestan zoveel diensten werkzaam zijn en verzoeker een leek is in de organisatie van een land."

Zelfs zo men dit aanvaardt, is het ongeloofwaardig dat een slachtoffer dat mishandeld werd en waar door zijn vader aan zijn beulen losgeld diende te worden betaald om hem vrij te krijgen, niet weet welke instantie hem zo in moeilijkheden heeft gebracht. Zijn onwetendheid dienaangaande holt de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas verder uit.

Op het argument dat "Het is verder niet aannemelijk dat u geen enkel idee heeft hoe het Murtuz verder vergaan is (CGVS, p. 19). Aangezien hij de oorzaak van uw problemen is, kon immers redelijkerwijze van u verwacht worden dat u enige pogingen zou ondernomen hebben om te weten te komen wat er met hem gebeurd is" antwoordt verzoeker dat het hem niet kwalijk kan genomen worden dat hij zich niet ging bemoeien met de problemen van Murtuz gezien hijzelf al genoeg in de problemen zat.

De commissaris-generaal oordeelde terecht dat zo verzoeker in de problemen zat omwille van Murtuz, zijn desinteresse voor het lot van deze laatste zich tegen zijn geloofwaardigheid keert.

Op de motivering in de bestreden beslissing dat "Aangaande uw reisroute verklaarde u dat u vanuit Belarus in de cabine van een vrachtwagen naar Polen bent gereisd, zonder dat u onderweg problemen kende bij de grenscontrole (CGVS, p. 6 en 8). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat vrachtwagens aan de Poolse grens zeer streng gecontroleerd worden. Ze ondergaan zelfs een dubbele controle, waarbij ook alle onderdelen van de cabine grondig onderzocht worden.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw internationaal Russisch paspoort, uw reisdocument waarvan u verklaarde er nooit één gehad te hebben (CGVS, p. 4), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden." Antwoordt verzoeker dat "er ook in Polen misbruiken voorhanden zijn".

afgelegd." antwoordt verzoeker dat "er ook in Polen misbruiken voorhanden zijn "(zie het verzoekschrift, p. 3).

Verzoekers blote bewering is echter volgens de Raad niet van aard om het besluit van de commissaris-generaal dat gesteund is op in het administratief dossier aanwezige informatie, te weerleggen.

De tegenstrijdigheid tussen zijn verklaringen in de "Vragenlijst" (zie nr. 21) van de Dienst Vreemdelingenzaken waar hij verklaarde dat hij ooit een reispaspoort had, maar dit heeft weggegooid nadat het vervallen was, en deze bij het gehoor bij het Commissariaat-generaal (zie het verhoorverslag, p. 4) waarin hij stelde dat hij nooit een internationaal paspoort gehad had, legt verzoeker uit door te stellen dat "wanneer hij zei dat hij nooit een paspoort had, hij dit bedoelde voor de huidige reis" (zie het verzoekschrift, p. 3). Deze "verduidelijking" door naar zijn bedoelingen te verwijzen, komt te laat en wordt niet aanvaard.

De tegenstrijdige verklaringen tussen verzoeker en zijn echtgenote worden door hem afgedaan als "details". De Raad gaat met deze kwalificatie niet akkoord, het gaat wel degelijk over verschillen in elementen die in wezen deel uitmaken van zijn relaas en de geloofwaardigheid ervan aantasten.

In acht genomen wat voorafgaat, blijkt dat het besluit van de commissaris-generaal dat aan het relaas van verzoeker geen geloof kan worden gehecht, terecht is.

Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingdefinitie als voorzien in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980, wordt niet toegekend.

De door verzoeker bij aangetekend schrijven van 24 september 2010 aan de Raad toegezonden stukken, met vertaling, doen aan voormeld besluit geen afbreuk.

Het betreft twee dagvaardingen voor verhoor, respectievelijk gedateerd 8 juni en 5 augustus 2010.

Verzoeker toont niet aan dat hij deze stukken niet vroeger in de procedure kon meedelen.

De Raad neemt deze stukken overeenkomstig artikel 39/76 van voormelde wet, niet in overweging.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, a. en b. van voormelde wet. Verzoeker brengt in dit verband ook geen andere elementen aan.

De bestreden beslissing motiveert op grond van informatie toegevoegd aan het administratief dossier, waarom de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet, niet wordt toegekend.

De aanvoering dat “de problemen in Tsjetsjenië voor iedereen gekend zijn” (zie het verzoekschrift, p. 5), doet aan bedoelde motivering geen afbreuk.”

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE